

მისეელ თუმანიშვილის სახელობის
ოქტრალური სელოენების განეიარების
ფონდი

Tumanishvili Theatre Foundation

ქართული პიესა 2012

გამომცემლობა „კენტავრი“
თბილისი
2013

თამარ ბართაია

სტალინის სანუკვარი სარდაფი

(ტრაგიკომედია)

პიესა ორ მოქმედებად

მოქმედი პირები:

ნინო – ოჯახის დიასახლისი, 35-40 წლის

ვახტანგი – ნინოს მამა.

კოტე – ნინოს მეზობელი 50 წლამდე

პიკასო – კოტეს მეგობარი

დათო – ჯარისკაცი

გუგა – ნინოს ვაჟი

ტონია – ხანში შესული ქალბატონი, ყოფილი პედაგოგი

ერლომი – მოხუცი მწერალი

ჟურნალისტი

ოპერატორი

პიესას საფუძვლად უდევს რეალური ისტორიები.

სცენა წარმოადგენს საცხოვრებლად გადაკეთებულ სარდაფს, რომელსაც ზემოთ ასასვლელი კიბე აქვს, კიბესთან ახლოს კი თითქმის ჭერთან პატარა ფანჯარა.

სარდაფი საშუალო ზომისაა – დაბალჭერიანი, ბუხრით, სადაც დგას ტახტი, მაგიდა სკამებით, კომოდი, წიგნის თაროები ბევრი წიგნით და ტელევიზორი.

დიდი ეკრანი დამონტაჟებულია ავანსცენაზეც, სადაც შემდგომში იგივე გამოჩნდება, რაც ტელევიზორში.

ოთახს გვერდით კედლებზე საძინებლებში გასასვლელი კარები აქვს. სიღრმეში, უკანა კედლის მიღმა კი სამზარეულოა.

* * *

ორმოც წლამდე ასაკის სიმპათიური ქალი (ნინო) ადგილს ვერ პოულობს, წინ და უკან დადის. საძინებლიდან ისმის მოხუცი კაცის ძლიერი სპაზმური ხველა. ნინო დროდადრო კიბეებზე არბის და ცაში იყურება, შორიდან ისმის თვითმფრინავების გადაფრენის და დაბომბვის ხმები. ნინო ტელევიზორს რამოდენიმეჯერ ჩართავს და გამორთავს, ისმის შიშინი, მაუწყებლობა გათიშულია. ტელეფონს ეცემა, არც ის მუშაობს, არც მობილური. კომოდის უჯრას გამოადებს და იქიდან რაღაც საბუთებს ამოყრის, ჩანთაში ჩატენის.

სამკაულების პატარა ყუთსაც მთლიანად ჩანთაში ჩაუშვებს, საყურეებს და ბეჭდებსაც მოიხსნის და იმასაც ჩაყრის. (თითქოს სადღაც გასაქცევად ემზადება). დაბომბვის ხმები უფრო ახლოვდება. ნინო საძინებლებში ჩუმად შეიხედავს. მერე ისევ ჩანთას ეცემა კიდევ დაამატებს რაღაცებს, როგორც ჩანს, სურათებსაც, მექანიკურად იწყებს დათვალიერებას. (სახე წამით გაუნათდება). ჩანთა ისეა გატენილი, რომ აღარ იკეტება.

– „ჩათლახები!“ – გაისმება მეორე ოთახიდან მოხუცი კაცის(ვახტანგის) ხმა

ნინოს რეაქცია არა აქვს, აგრძელებს ჩანთაში ნივთების ჩალაგებას.

– ნინო! – გაისმის ხმა ზემოდან.

ნინო

ხო, ბატონო კოტე?...

კოტე
[ჩამოდის კიბეებზე]
ეს რა ხდება კაცო, ეს რა ხდება?

ნინო
არ ვიცი, ბატონო კოტე, არაფერი არ ვიცი. აქ არიანო, ქალაქის
მისადგომებთან, თქვენც გაიგეთ?

კოტე
მისადგომებთან კი არა, რა ვიცი, იქნებ უკვე შემოვიდნენ...
ჩაირთო ტელევიზია?

ნინო
არა!

კოტე
არც შენი მობილური იჭერს?

ნინო
არა, ყველაფერი გათიშულია.

– „ჩათლახები!“ – გაისმება მეორე ოთახიდან მოხუცი კაცის
(ვახტანგის) ხმა

კოტე
ვაა..

ნინო
ნუ მიაქცევ ყურადღებას, ეს ერთი სიტყვა აქვს აჩემებული.

კოტე
ჰმ, შენი მდგმურები სად არიან, წავიდნენ?

ნინო
კი, გუშინ სპეციალური რეისით გაფრინდნენ

კოტე

მაგათ რა უჭირთ, ასეთ დროს არც ერთი ნორმალური ქვეყანა, თავის მოქალაქეებს არ ტოვებს... მერე ვერ წაგიყვანეს შენც.

ნინო

გვეპატიუებოდნენ, ბავშვსაც კარგ სკოლაში შევიყვანთო.

კოტე

ენა ხომ იცის კარგად?

ნინო

როგორც ესენი ამბობენ, პრობლემა საერთოდ არა აქვს.

კოტე

ამ ასაკში ნასწავლი სულ სხვაა. დაბრუნდებიან?.. თუმცა...

ნინო

არა მგონია. ისე კი მეც დავიღალე, აქ არ შეიძლება ცხოვრება, ბავშვი, მოხუცი. როცა გავაქირავე, მაშინ მამაჩემი არ იყო ჩაფარდნილი. სარდაფი მაინც სარდაფია.

კოტე

სარდაფი ეძახე შენ და ცოტა ხანში შეიძლება ყველაზე საჭირო ადგილი გახდეს.

ნინო

აბა?! დღეს ვაპირებდი ზემოთ აბარებებს. ანანოს ოთახიდან არაფერი არ წაიღეს, ისევე დაუტოვეს, როგორც მაგათ ბავშვებს ქონდათ. სათამაშოებით, კომპიუტერით ავეჯით...ისეთი სილამაზეა, სად ახვალ?!.. (გაისმება დაბომბვის ხმა ახლოს).

–, ჩათლახები! “– გაისმება მეორე ოთახიდან მოხუცი კაცის(ვახტანგის) ხმა

კოტე

რამდენის არის ანანო?

ნინო

ხუთის.

კოტე

ის ბავშვებიც მისი ასაკის არიან თითქმის, არა?

ნინო

მარკი შვიდის გახდა, ჰილარი ოთხის.

კოტე

ოჰ, გოგო განსაკუთრებით არაჩვეულებრივი ბავშვია, ქართულად რომ ესაღმება ყველას...

ნინო

ჰო, ძალიან სასაცილო ვინმეა. ფაქტიურად, ერთად გაიზარდნენ, ქართულად უფრო კარგად ლაპარაკობს, ვიდრე ინგლისურად. ისე შევეჩვიეთ ერთმანეთს ... სტივენი ალბათ დაბრუნდება, ის ხომ წითელ ჯვარშია.

კოტე

რამდენი წელია, რაც აქ არიან?

ნინო

სამი, უფრო სწორად, სამი წელი და შვიდი თვე. ისე, 6 წელია რაც საქართველოში ცხოვრობენ, ჰილარი აქ დაიბადა.

კოტე

შენი საქმეები ხომ მოაგვარე?

ნინო

კი, სესხი დავფარე, გუგას სწავლის ფულიც ბოლომდე გადახდილი მაქვს. ამათ სამსახურიც მიშოვეს.

კოტე

გუბა, გუბა... რამდენი ხანია აღარ მინახავს.

ნინო

კიდევ კარგი, რომ აქ არ არის, თორემ ჭკუიდან შევიშლებოდი. მაგასაც წაიყვანდენ ალბათ, არა?

კოტე

აბა რას იზამდნენ?

ნინო

თქვენი გია უკვე კაცია, რომ შეხედავ... ეს ჰმ?!...

კოტე

ესეც ბავშვია, ისეთ მესიჯებს მიგზავნის. (ხელს ჩაიქნევს)
კიდევ კარგი, დედამისი არ მოესწრო ამ ამბავს. ერთი თვის წინ
პირველად ნახა ავტომატი ახლოდან, რა იცის ან ბრძოლის, ან
ომის...

ნინო

ის იქიდან უნდა ნახოთ, რას იქადნება – მაგათ ამას ვუზამთ, იმას
ვუზამთ... კიდევ კარგი, კიდევ კარგი, რომ აქ არ არის, თორემ რა
დააბამდა მაგას.

კოტე

სამსახურზე რას ამბობდი?

ნინო

ამათ მიშოვეს. ჩემმა მდგმურებმა.

კოტე

უცხოელებთან?

ნინო

ჰო, ძიხად, ფრანგები არიან, ტყუპი გოგონა შეეძინათ, იმ კვირიდან
უნდა დამეწყო. (ისევ ახლოს ვარდება ჭურვი) სტივენმა დამიბარა,
დროშა არ ჩამოხსნა, წითელ ჯვარს არ დაბომბავენო...

კოტე

რუსებისთვის არც წითელი ჯვარი არსებობს, და არც თეთრი, რა
უნდათ აქ, რაა, კონფლიქტის ზონიდან 60-კილომეტრით ვართ
დაშორებული, აქ სად მოდიან?

ნინო

არ ვიცი, ვერაფერს ვეღარ ვხვდები, რა, მართლა დაგვბომბავენ?

კოტე

არა, ნუ გეშინია, ალბათ წითელ ჯვარს მაინც არ ესვრიან, 21-ე საუკუნეა ბოლოს და ბოლოს. ოცდამეერთე!

ნინო

ხო, მეც მაგის იმედი მაქვს. მაგრამ სად არიან ეს 21-ე საუკუნის სახელმწიფოები. სად არიან? სანამ სათითაოდ არ ამოგვხოცავენ, იქამდე არ გამოიბერტყავენ ყურებს.

კოტე

ნახე, იქნებ ჩაირთო?

(ნინო, ტელევიზორს ვერ ჩართავს, ისევ გათიშულია)

ნინო

გიასთან არ ირეკება?

კოტე

არა, ყველანაირი კავშირი გაწყდა?

ნინო

როგორ? ომია! როგორ შეიძლება ასეთი რამ ხდებოდეს.

კოტე

შეიძლება სარდლობას აქვს კავშირი. მაგრამ ჩვენ...

ნინო

კიდევ კარგი, საერთაშორისო რეისები შეწყდა თორემ, რა ვიცი, რა მოუფრიკინებს თავში ამ ჩემს სულელ ბიჭს.

კოტე

შეწყდა, ხომ.

ნინო

უკვე, ერთი კვირაა, მარტო სპეც-რეისები დაფრინავენ. მანამდეც, სანამ ეს ამბავი დაიწყებოდა, სტივენი სულ ამბობდა, უცხოელები მიდიანო, გრძნობდნენ, რომ რუსეთი რაღაცას ამზადებდა

კოტე

ისეთი მასობრივი ანტიქართული პროპაგანდა მიდიოდა თურმე რუსეთის ყველა არხზე. მაგათ ჩვენზე მეტად ეშინიათ რუსების.

ნინო

თქვენ ისევ იქ მუშაობთ, ბატონო კოტე?

კოტე

არა, სადღაა ჩემი სამსახური, მეგობარმა წამიყვანა, ავეჯის ცეხი აქვს და ვეხმარები, ჩემი სამსახური?!..სასტუმროდ გადააკეთეს.

ნინო

რად უნდათ, ერთი გამაგებინა, ამდენი სასტუმრო, ამდენს ვის ელოდებიან?

კოტე

შენი ქმარი ისევ ამერიკაშია?

ნინო

კი, იქ ბრძანდება, თავისთან ეპატიუებოდა შვილებს, ახალი ძმის გასაცნობად.

კოტე

რა ყოფილა ცხოვრება?.. მაგას ვერასოდეს ვერ წარმოვიდგენდი. ცოლი ამერიკელია?

ნინო

არა, ქართველი, ისიც მასავით სამუშაოდ იყო გადახვეწილი უცხო ქვეყანაში.

კოტე

ასეა, ტყუილად კი არ არის ნათქვამი – თვალი თვალს რომ მოსცილდება... ასეა, ასე.

ნინო

მაგის დარდი სულ აღარ მაქვს, მით უმეტეს ახლა. (დაბობვის ხმები ისევ ისმის, ამჯერად უფრო ახლოს და უფრო ძლიერად. ნინო წამოხტება და საძინებლებში შეიხედავს)

კოტე

ოხ, ამათი დედები... ესენი ვინ არიან? ესენი ვინ არიან?

ნინო

რა გვეშველება, ბატონო კოტე? რა ვქნათ? რამე მითხარით...

კოტე

რა უნდა ვქნა, იარაღი მე არა მაქვს... ვუთხარი, მე წამიყვანეთ – მეთქი,

გიაზე მეტს ვეღარ ვიზამდი? დაჭრილებს მაინც გამოვიყვანდი, ან საჭმელს მიეუტანდი, რა ვიცი, რა დღეში არიან. ასე გულზე ხელდაკრეფილი ვიჯდე და ველოდო, როდის შემოვლენ და ტყვედ როდის ამიყვანენ? ბოლოს რომ ველაპარაკე, ცხინვალის მისადგომებთან ვართო, ორ დღეში ყველაფერი მორჩებაო, აბა თუ მორჩება, ახლა იწყება ყველაფერი.
(ისევ ისმის ძლიერი დაბომბვის ხმები)

ისეთი ხმაა, თითქოს აქ ჩამოინგრა.

– ვახ ამათი დედა... ისმის გინების ხმა და სარდაფში მტვრის ბერტყვით ჩამოდის კოტეს ასაკის კაცი პიკასო.

ლადო: მე ამათი დედა ისვრიან, სად ისვრიან, ვის ესვრიან, მე ამათ დედას შევეცი.

კოტე: პიკასო, შენა ხარ? ბიჭო, დაჭრილი ხომ არ ხარ?...

პიკასო: არა, არა ვარ, ამათი დედა

კოტე: ხო, კარგი, ნუ იგინები, მარტონი არ ვართ ხო

პიკასო: ნინო, ბოდიში შენთან, ეხლა კიდევ ზრდილობა მომთხოვე რა, შენც იცი ხოლმე...

ნინო: რა ხდება? ცენტრში ხომ არ ყოფილხართ?

პიკასო: არაფერი არ ხდება. კაციშვილის ჭაჭანება არ არის. ჩემი ძმისშვილია ჩამოსული, რატის გოგო ხო ჟურნალისტია და იმას ვეძებ, ვნერვიულობ, გამოსირებულმა ჩემმა ძმამ აქ როგორ გამოუშვა.

კოტე: რას იზამდა სამსახურია, რეპორტაჟი ცხელ წერტილიდან.

პიკასო: მაგასაც შევეცი და მაგის ცხელ წერტილსაც. ბავშვი აქ როგორ გამოუშვა, იმის მერე ვრეკავ და არ პასუხობს.

ნინო: გათიშულია ყველგან... ჩაის ხომ არ დალევთ?

პიკასო: არა, ჩაის არა, მარა ერთ ჭიქას თუ რამეს ჩამარტყმევინებ, ჩემო დაიკო, თორემ ნერვები დაწვევტაზე მაქვს.

კოტე: ოოო, სხვა დროს ხო წვეთს არ ეკარები.

(ნინოს კონიაკი მოაქვს და ორი ჭიქა. ხელები უკანკალებს ასხამს)

კოტე: მე არ მინდა, არ დამისხა.

პიკასო: დაასხი, დაასხი.

კოტე: არ მინდა-მეთქი.

პიკასო: არ გინდა, ნუ გინდა

(ჯერ თავისას გადაკრავს, მერე კოტეს ჭიქას აიღებს.)

პიკასო: გაგვიმარჯოს. ბიჭო, აქ ხომ დავიდლით ბავშვობაში, რა საკაიფოდ გაგიკეთებიათ.

ნინო: ზემოთ გაქირავებული მქონდა... დროებით აქ ვართ.

პიკასო: მე და შენი ძმა სულ აქ ვიყავით შემომძვრალეები და ესეც არ გახსოვს, ბიჭო?

კოტე: როგორ არ მახსოვს, შტაბი მქონდა.

პიკასო: დაიცა, რას ეძახდნენ ამას, სტალინის სარდაფი, არა? რატო ეძახდნენ, ტოო...

კოტე: რა ვიცი, ასე ამბობდნენ.

პიკასო: ვაა!

(მოშინაურდება, სროლა შეწყდება. ქურთუკს გაიხდის ჯიბიდან იარაღს ამოიღებს და მაგიდაზე დებს და ოთახს ათვალიერებს.)

პიკასო: რა პონტში ეძახდნენ სტალინის სარდაფს?

ნინო: რა ვიცი, მამაჩემი ამბობდა, აქ ადრე სხვა სახლი მდგარა, პატარა, და რაღაც დროს კეკეს თავის შვილთან ერთად აქ უცხოვრია.

პიკასო: ვაა, მართლა, ტოო, მე მეგონა, ისეთ პონტში პროსტა ეძახდნენ.

კოტე: აიღებს პიკასოს იარაღს და ათვალიერებს.

პიკასო: იქით ოთახები გააქვით?

კოტე: მხატვარ კაცს რათ გინდა ეს, იმის მაგივრად, ფუნჯი გეჭიროს... მომეცი მე.

პიკასო: თუ ძმა ხარ რა. (გამოართმევს და ჯიბეში ჩაიდებს. სროლა შეწყდება) რაც შენი ძმა გარდაიცვალა აქ აღარ ვყოფილვარ. რამდენი წელია, ტოო?

ნინო: ოჰ, რა ვიცი, 30-ზე მეტი.

პიკასო: აზრზე ხარ, აი აქ გექონდა შტაბი. (შეიხედავს)

ნინო: მანდ მამაჩემი წევს.

(თითქოს შესვლას დააპირებს)

პიკასო: სხვა დროს ვნახავ.

ნინო: არა, არა აქვს აზრი, გათიშულია.

პიკასო: დიდი ხანია?

ნინო: მეორე წელია.

პიკასო; ვაა, ისე სულ ამ ახერის ბრალია ეს ყველაფერი.

კოტე: -----

პიკასო:----- და სტალინის.

კოტე: კაი ერთი რა?

პიკასო: რა კაი ერთი, მაგის ცოვებისგან ვეღარ გაგთავისუფლდით. (მაგარი დაბომბვა) კიდევ სული გვიდგას, მაგის დედას შევეცი...

ნინო: ვაიმე, რა გვეშველება?

პიკასო: ჩვენ არაფერი არ გვეშველება. სტალინის სარდაფიო, ტოო, მე მეგონა, ისე პროსტა ერქვა.

კოტე: მე რაღაც მახსოვს, თითქოს აქ რაღაცეებიც უპოვნიათ?

პიკასო: რა უპოვნიათ?

ნინო: საძირკველს რომ თხრიდნენ, ამ სახლს რომ აშენებდნენ პაპაჩემი, რა ვიცი რაღაც ჯამები და მუზეუმში წაიღეს.

კოტე: ან იქნებოდა კეკესი ან არა.

ნინო: ხო, ეგ ვინ იცის.

პიკასო: ესე იგი სახლი მერე აშენებულა.

ნინო: კი, პაპაჩემმა ააშენა...

პიკასო: ერთი დიდი ბომბი დაეცეს რა მაგის ძეგლსაც, არ შეიძლება?

კოტე: ახალს ააშენებენ, არ იცი აქაურების ამბავი?

ნინო: ვაიმე, რა გვეშველება.

პიკასო: არაფერი, სანამ ჩვენი თაობაც არ დაიბრიდება, არაფერი.

კოტე: ოხ, შენი ჭირიმე, როგორ იცი ხალხის დამშვიდება.

პიკასო: ვაა, ეგრეა, აბა რა გინდა. (სროლა შეწყდება) წავედი.

(მიდის)

კოტე: სად წახვედი?

პიკასო: ჩემი ძმისშვილი უნდა ვიპოვო, მგონი, აღარ გვბრიდავენ.

(ნინო და კოტე დიდხანს სხედან ჩუმად, უხერხული სიჩუმეა)

ნინო: როგორი ნიჭიერი ბიჭი იყო, არა?

კოტე: გადაყვა ძმას.

ნინო: მგონი საზღვარგარეთ იყო არა წახული...

კოტე: კი, ესპანეთში, კარგად იყო სხვათაშორის, მაგრამ ვერ გაჩერდა...

(ისევ ისმის ძლიერი დაბომბვის ხმა)

– არის აქ ვინმე? – ისმის ზემოდან ხმა, – ჩქარა, მომეხმარეთ!

(კოტე აირბენს კიბეებზე. ნინოც მიყვება. ისმის სროლის და ყვირილის ხმები. ცოტა ხანში კოტეს და ნინოს დაჭრილი ჯარისკაცი [დათო] ჩამოჰყავთ).

დათო

ეე, ბიჭო, იარაღი დამიტოვეთ!

[როგორც ჩანს, თავის მეგობრებს გასძახებს, ნინო აირბენს და ავტომატს ჩამოუტანს]

დათო

იცოდეთ, დროზე მოდით!! (დათოს ტახტზე მიაწვენენ).

დათო

აა, ნელა!! უხ შენი...

კოტე

ნინო, ჩქარა, სპირტი, ბამბა რაც გაქვს, მოიტანე ყველაფერი.

ნინო

ახლავე! (გადის და ყუთით შემოაქვს აფთიაქი) ყველაფერია აქ. ეს იმათ დამიტოვეს. (მდგმურებზე მიანიშნებს)

კოტე

გაიხადე ეგ შარვალი, რა გქვია, ბიჭო?

დათო

დათო, არა, არა, ბიძაჩემო, გახდა არ მინდა! ქვემოდან ამიწიე.

კოტე

აქაც სისხლის ლაქა გაქვს (აჩვენებს ბარძაყზე).

დათო
 ეგ ძველია, ეგ ეტყობა – სიარულში...

კოტე
 ჰოდა, მერე ასე არ შეიძლება.

დათო
 არა – მეთქი რაა, ქვემოთ გადამიხვიე, თუ შეგიძლია, თუ არა და იყოს, მაგის დედაც!

კოტე
 ხო, კარგი, კარგი. (გახდის ბათინკს და ჭრილობების დამუშავებას იწყებს). ნინო, თბილი წყალი მომიტანე.

დათო
 ბიძაჩემო, უთხარით თქვენ ცოლს, დასალევი წყალიც წამოაყოლოს.

კოტე
 ნინო, წყალი!

ნინო
 (დაბნეული შემობრუნდება) ჰო, ახლავე, ვათბობ.

კოტე
 დასალევი წყალი უნდა.
 (ნინო იქვე მაგიდიდან მიუტანს წყალს, დათო დაღეფს)

დათო
 ერთი ტელევიზორიც ჩართეთ, რა.
 (დათოს სახეზე ეტყობა, რომ ძალიან სტკივა, მაგრამ თავს იკავებს).
 (ნინო ჩართავს, ტელევიზორი ისევ შიშინებს)

დათო
 რა ხდება, კი მაგრამ, ამათი დედები! (მუშტს დასცხებს ტახტის სახელურს)

კოტე

ვეცდები, პირველადი დახმარება გაგიწიო, თუ არადა, ჰოსპიტალიც აქვია.

დათო

სადღაა, ბიძაჩემო, ჰოსპიტალი. დაბომბეს.

ნინო

რაა? როდის?

დათო

იქედან მოვდივარ, ბიჭებმა მიმიყვანეს, მაგრამ იქ იმისთანები წვანან, მე რა მიჭირს, ადგილებიც აღარ არის!

კოტე

შენ მართლა არაფერი გიჭირს, მოდი ბარემ ესეც დალიე. (მიაწვდის აბებს).

დათო

ეს რა არის?

კოტე

არაფერი ისეთი, ეს ტკივილგამაყუჩებელია და ეს დასამშვიდებელი.

დათო

ეს არ მინდა.
(მიაწვდის უკან დასამშვიდებელს)

კოტე

ჰო, კარგი, რა ხართ, რა ხართ ეს ბიჭები.

ნინო

ბატონო კოტე, მშვენივრად გცოდნიათ ეს საქმე.

კოტე

მე?.. ჯერ 2 წელი რუსების ჯარში ვარ ნამსახურები ტიუმენში, მეორეც, აფხაზეთის ომი აგერ არ იყო?

დათო

აფხაზეთში ომობდით?

კოტე

ხო, იმას თუ ომი ერქვა, ძადლი პატრონს ვერ სცნობდა.

დათო

ოო, აქ ხო ყველაფერი ისეა, ჰმ...ფუ, ამის დედაც, ტელეფონზე ვერ დამირეკია, დედაჩემს ალბათ დაბრედილი ვგონივარ.

კოტე

ვიცი, ვიცი, მეც ყოველდღე მაქვს კავშირი ფრონტის ხაზთან.
(ნინოს თასით შემოაქვს თბილი წყალი და იქვე სკამზე დგამს.)

ნინო

გასადილებთ, არ გინდათ?

დათო

არა.

ნინო

მაშინ, ჩაი ბუტერბროდით?

დათო

არა, არა, გმადლობთ შიმშილით ნამდვილად არ მშია.

კოტე

რბილ ნაწილშია ტყვია გასული, გადარჩენილხარ, არტერიაში რომ არ მოგხვდა.

დათო

აუუ... აბა, ნახეთ რა, ტელევიზორი ხო არ ჩაირთო?

(ნინო სახლის ტელეფონსაც და მობილურსაც ამოწმებს,
ტელევიზორსაც ჩართავს)

დათო

რა უნდოდათ, რატომ გამოგვიყვანეს უკან, როკის გვირაბთან ვართო, ბიჭებმა. ჩავკეტავდით იმ გვირაბს და მერე რა ჩემ ფეხებს იზამდნენ?
(გადაფრენის ხმა გაისმება)

კოტე

შენ ცხინვალთან ხომ არ იყავი?

დათო

არა, ცხინვალს კოჯრის „სპეცნაზი“ უტეკდა.

ნინო

ჰოსპიტალში ბევრია დაჭრილი?

დათო

სიები ვნახე. 67 დაღუპულის გვარია გამოკრული. ჩემები არც ერთი. (პირჯვარს გადაიწერს) დაჭრილი 500-600-ზე მეტიაო... ის ვერ გავიგე, იქ რა მოხდა. ავიაცია რო გამოჩნდა, ყველაფერი ყველას თვალწინ მოხდა. კასეტური ბომბების ჩამოგდებაც ყველამ დავინახეთ, მერე ატყდა ამბავი, გაუგებრობა 41-ე და 42-ე ბატალიონებთან... მერე ეს რაციებიც გაითიშა ვერ გავიგეთ, რა მოხდა? ვერ გავიგეთ, რატომ აღმოჩნდნენ ალყაში? ვერ გავიგე, რატო იყვნენ იქ, სადაც იყვნენ, ვერ გავიგე, რატომ გვითხრეს, უკან დაიხიეთო. ერთი თვეა თურმე რუსეთი 58-ე არმიის წვრთნას ატარებდა და ეს არის მაგათი საუკეთესო არმია? იმენა კედელზე ავაყუდეთ... კი, ნავოდკები ჩვენც გვქონდა, მაგრამ არტილერიამ იმუშავა, ძმაო?!

კოტე

ხო ამბობენ, ძალიან მაგარი ბიჭები არიანო.

დათო

მაგრები კი არა... ცხინვალი ჩვენი იყო, მერე ამ ჯავაზეც ერთი გზა შედის და ვსიო. იქ მთელი ერთი ბრიგადით შესვლა იყო საჭირო. ჯავა ისედაც ციხე-სიმაგრეა, შევიდოდით, ჰა, 1-2 ბრიგადის მოხმარება დაგვჭირდებოდა, რა პონტში დაგვაბრუნეს უკან, მთელი ღამე იმენა არ გვიძინავს. ყველა მზადაა, ელოდება ბრძანებას და გადასროლას ჯავისაკენ. ღამე წყდება არტილერიის სროლა, გვეუბნებიან, მორჩაო, ვსიო, ყველაფერი მორჩაო. ჩვენც ვიფიქრეთ, ეტყობა, სხვა ბრიგადები გადაიყვანეს შეტევაზე, მაგარ გასწორებულში ვიძინებთ, ვსიო-თქო რა, ბიჭები მოუვლიან ყველაფერს და ხვალ საღამოთი სახლებში გამოგვიშვებენ, ჩემებსაც ასეთ მესიჯებს ვწერდი სახლში. თურმე რა ხდება, ტოო, ომი დამთავრდა და წავაგეთ, ისე რომ ბოლომდე არ გვიბრძოლია, ისე გამოგვიშვეს, ჯავაზე ბრძოლაში არ ჩავგვრთეს, რატო მაგის დედა ვატირე, არც ერთი ბრძოლა არ წავგივია და ომი წავაგეთ, რატო? მაგის...

კოტე

ხო, ამბობენ ძალიან მაგარი ბიჭები არიანო. ესეც დალიე, შვილო, დამიჯერე. დასამშვიდებელია, არაფერს არ გიზამს (აწვედის აბს)

დათო

არ გავითიშო, ჩემებმა უნდა მომაკითხონ.

კოტე

გაგაღვიძებთ, ნუ გეშინია, აქ არ დაგტოვებთ.

დათო

ყველა ბრძოლა მოიგეს ბიჭებმა, მე თვითონ ვარ ამის მომსწრე, სხვის მონახმას კი არ გიყვებით.

კოტე

რეზერვისტების ამბავი ხომ არ იცი, ბოლო მონაცემები? (ნინო კოტეს საფენების გადახვევაში ეხმარება)

დათო

რეზერვისტებზე საერთოდ არა მაქ არანაირი ინფორმაცია, არც სად ვინ ომობდა, ან ვინ რამდენი დაკარგა, არც რამდენი დაიჭრა? ვიცი ის, რაც ყველამ იცოდა: მაგარი დაბნეულები დარბოდნენო!

კოტე

ცხინვალთან რომ დარჩნენ, იმათზე გეკითხები, მგონი, ალყაში მოექცნენო...

დათო

ჰო, ეგენი ბოევიკებმა ყველა ჩახოცესო.

ნინო

ახლა ათას ჭორს იტყვიან, სანამ ტელეფონები ჩაირთვება.

დათო

ისე, დედას ვფიცავარ, იქ ნაღდად არ იყო ეგეთი პონტი, რო – აუუ, ჩაგვხოცეს რუსებმა! პირიქით, მე ლიხნად მაგარი ამაყი ვარ იმით, რაც ჩემი თვალით ვნახე.

კოტე

ეგ ამბავი როდის გაიგე?

დათო

რომელი?

კოტე
ცხინვალის რეზერვისტებზე?

დათო
ჩემი ძმაცაცი ელაპარაკებოდა, აი აქ რო მომიყვანა.

კოტე
ბოლოს როდის ელაპარაკა?

დათო
თუ გადარჩა ვინმე, მაშინ ტყვედ აიყვანდნენ, ეგენი ცოცხალს არავის დატოვებენ (დათოს თანდათან ძილი მოერევა და გაითიშება).

კოტე
დაეძინა, რამე დავაფაროთ.
(ნინოს პლედი შემოაქვს და დათოს აფარებს)

ნინო
საწყალი, რა დღეში აქვს ნერვები. რამდენი წლის იქნება?

კოტე
გიაზე სამი-ოთხი ოთხი წლით იქნება უფროსი. ბავშვები არიან, რა დროს ამათი ომია. (კოტე წამოდგება).

ნინო
მიდიხართ?

კოტე
გავალ, იქნებ რამე გავიგო, ეს ჯერ არ გაიდვიძებს ისეა დაღლილი (დაბობვის ხმები უფრო მოახლოვდება). კიდევ კარგი, შენს გოგოს არ ეღვიძება.

ნინო
„ნაუშნიკები“ უკეთია ყურებზე, მუსიკას უსმენდა და აღარ მოვსხენი. სხვა დროს ვუშლიდი, ახლა მე თვითონ კარგად გავუსწორე ყურებზე, იქნებ ვერ გაიგოს ეს ხმა.

კოტე
ბატონი ვახტანგი?

ნინო

მამაჩემს გონება თითქმის აღარ უმუშავებს, მაგისტოვის სულ ერთია, რაც ახლა ხდება, მეც ვეღარ მცნობს.

კოტე

ზოგჯერ ასეთი მდგომარეობა სანატრელი ყოფილა, როცა ყველაფერი სულერთია. გავალ, გავიგო, რა ხდება ერთი... (კოტე კიბეებზე აღის, მოხუცის ხველის ხმა დროდადრო სულ ისმის).

(ნინო ტელევიზორს ჩართავს

იბომბება ცხინვალის სოფლები „კარაღეთი, ქურთა, თამარაშენი, და როგორც ახლა ჩემთვის გახდა ცნობილი, ამ წუთებში ბომბავენ გორს. ჩვენს ისტორიულ ქალაქს.

კადრში ჩანს 2008 წლის ომის ცნობილი დოკუმენტური კადრები და კარს მიღმა ისმის დიქტორის ხმა:

დიქტორის ხმა:

თქვენ კადრში ხედავთ სი-ენ-ენი-ს მიერ გადაღებულ მასალას, (მსხვილი ხედით ჩანს გორის ცენტრი და სტალინის მონუმენტური ძეგლი)

დიქტორის ხმა:

–რამოდენიმე ტყვია აქვს მოხვედრილი ბელადის ძეგლსაც, მიუხედავად იმისა, რომ გორელები დღედაღამ პატრულირებენ სტალინის ძეგლს, მტერმა მაინც მოახერა ჯაშუშების შემოგზავნა და სახეში ექვსი ტყვიის სროლა, ბელადის ცხვირმა ხუთი ტყვია მედგრად აისხლიტა, თუმცა მეექვსე საბედისწერო ტყვიამ სტალინს მარცხენა ნესტო დაუზიანა. ეს ფაქტი ყოველი გორელისათვის პირადი შეურაცყოფაა და ისინი მოითხოვენ ჯაშუშის დაჭერას და ლინჩის წესით გასამართლებას... ამ ფაქტის შემდეგ ყველა გორელი ებმება რუსეთთან უთანასწორო ბრძოლაში, ვისაც იარაღი არა აქვს, თოხებით, ბარებით, დანებით, ჩანგლებით, და კონსერვის გასახსნელებითაც კი ნახავთ ნამდვილ პატრიოტებს.

ისინი მზად არიან, ვაჟკაცურად დახვდნენ მტერს.

ისმის „შავლეგო“.

ინტრვიუ კადრში:

ჟურნალისტი: რისთვის გიჭირავთ ეს ნივთი და აგვიხსენით, თუ შეიძლება, რა არის და რა დანიშნულება აქვს მას?

რესპონდენტი შუა ხნის მამაკაცი:

დიახ, ეს არის კონსერვის გასახსნელი, ჩინური წარმოების არ გეგონოთ, ძველი რუსულია, აი წარწერაც: „სდელანო სსსრ“

სტალინის შეურაცხოვა ჩემი შეურაცხოვაა, ამით უნდა ჩაუუმტვიო ამის გამბედავს ცხირ-პირი.

გასახსნელებითაც კი მზად არიან, ვაჟკაცურად დახვდნენ მტერს. ისმის „შავლეგო“.

ჟურნალისტი: რატომ ჩვეულებრივი იარაღით არ მოხვედით?

რესპონდენტი, ასაკოვანი მამაკაცი: ახლა ტელევიზორში ვჩანვარ?

ჟურნალისტი: დიახ, დიახ, პირდაპირი რეპორტაჟია ცხელი წერტილიდან, თუ შეიძლება მიპასუხეთ შეკითხვაზე: რატომ ჩვეულებრივი იარაღით არ მოხვედით?

რესპონდენტი, ასაკოვანი მამაკაცი: სადა მაქვს იარაღი? თოფი რომ მქონოდა ამას კი არ წამოვიღებდი.

ჟურნალისტი: აი, თუნდაც დანით.

რესპონდენტი ასაკოვანი მამაკაცი: დანები და ჩანგლები წვიდენ ჩემმა ბიჭებმა, დაიტაცენ, რავარც კი მთავრობამ მოგვიწოდა – „ქუდზე კაციო“, შეიარაღდით, ვისაც რა გაქვთ სახლშიო!“, ხო იყო ასე?“. ერთი დანა და ჩანგალი აღარ დატოვეს საჭმელი რომ მეჭამა.

ჟურნალისტი: ამდენი რათ უნდოდათ?

რესპონდენტი, ასაკოვანი მამაკაცი: უყურე ახლა ამას, რას ქვია ამდენი? ჩინურია, ვერ გეიგეთ, ჭამის დროს იღუნება და თითო-თითო ეყოფოდათ საბრძოლოდ?

ჟურნალისტი: და დღეს თქვენ, როგორც გორელი სტალინის დასცავად რუსული წარმოების იარაღით დგახართ სტალინის ძეგლთან.

რესპონდენტი, ასაკოვანი მამაკაცი: დიახაც და სისხლის უკანასკნელ წვეთამდე დავიცავ. მე გორელი არა ვარ, მე გურული კაცი ვარ, ახლა გლდანელი. იქაც „გ“-ა და აქაც „გ“-ა, გურიაც „გ“-ზე იწყება. რა განსხვავებაა. შოთა ვარ ჯიბუტი და ახლა ჩემი სამი ვაჟკაცი – ტარიელი, ავთანდილი და ფრიდონ ჯიბუტები სამშობლოს იცავენ, დგანან ერთმანეთის გვედი – გვერდ.

(რეკავს მობილური)

– ააა, ჩემი ფრიდონია რეკავს:

რაიო, ჰა,ჰა ჰა, მოგეშივდა, სახლში შემევიარეთ და კონსერვის გასახსნელს ვერ ვპოულობო? სად წვიდვო?

რა დროის სახლია, რეიზა არ ხართ ომში?

ტაქსს მოიუთხოვია ძვირი (ჟურნალისტს). კონსერვის გასახსნელს თხოულობენ ისევლე... ჰა, ჰა ჰა, ჩართეთ ტელევიზორი და გეიგებთ საცხაა. არ მცალია ახლა თქვენდა, ცხელ წერტილში ვარ.

(გათიშავს მობილურს).

გლდანის მე-6 მიკრორაიონი, მეშვიდე კორპუსი დგას ჩემს უკან! აგე ეს ხალხი. ერთი ავტობუსი. ჩვენ სტალინმა გაგვაერთიანა და გორში მაგის დასაცავად ჩამოვედით ერთი ავტობუსით. „სტალინ დიდება შენი...“ (იწყებს სიმღერას)“

ჟურნალისტი: ქარველებს გმირობის არაერთი მაგალითი გვაქვს, ძმები ხერხეულიძეები, ძმები სამასი არაგველი, ძმები ოცდა ექვსი კომისარი და აი ესეც ძმები ჯიბუტები...
კადრში ისევე სი-ენ-ენის კადრები ჩანს.

(გაისმება პრეზიდენტის ხმა. დიდ ეკრანზეც გამოჩნდება იგივე კადრი, დოკუმენტური ჩანაწერი, სააკაშვილი მიმართავს ხალხს).

– კიდევ ერთხელ გიმეორებთ, ნურსად ნუ გაიქცევით, თბილისს საშიშროება არ ემუქრება, თუ მსგავსი საშიშროება გაჩნდა, მე პირველ რიგში მოგახსენებთ ამის შესახებ. ახლა მთვარია შევინარჩუნოთ სიმშვიდე და ერთმანეთის გვერდით დავდგეთ, ეს როგორც არასდროს ისე გვჭირდება ყველას, ახლა როგორმე უნდა მივიპყროთ მთელი მსოფლიოს ყურადღება. მართალი გითხრათ, ცოტა გაოცებულები ვართ მეც და ჩემი კოლეგებიც, რომ ჯერ ჩვენი დასავლელი მეგობრებისაგან არანაირი ქმედითი ნაბიჯები არ არის გადადგმული, მაგრამ ეს არ შეიძლება დიდხანს გაგრძელდეს. მე მაქვს მუდმივი სატელეფონო კონტაქტი მათთან. ხვალ აპირებენ საქართველოში ჩამოსვლას ჩვენი მეგობარი ქვეყნების ლიდერები, მათ შორის ნიკოლა სარკოზი, მე მოგიწოდებთ ყველას რომ ხვალ, დღის სამ საათზე დიდი თუ პატარა ყველანი გამოვიდეთ რუსთაველის გამზირზე, რათა მთელ მსოფლიოს დავანახოთ, რომ ჩვენ არავისი არ გვეშინია და არსად არ გავრბივართ. ყოველ 2-საათში ჩვენ მოგაწოდებთ ინფორმაციას არსებულ ვითარებაზე, ჩვენი მებრძოლები გადაადგილდებიან ხაშურის მიმართულებით,

(ნინო სასოწარკვეთილი მისჩერებია ტელევიზორს, დათოს ღრმად სძინავს, ახლოდან ისმის თვითმფრინავის გადაფრენის, ჭურვების ჩამოყრის და აფეთქების ხმა, კოტე კიბეებზე ჩამოირბენს, სინათლე გამოირთვება)

ნინო

რა ხდება, ბატონო კოტე, რა ხდება, გამაგებინეთ, რა ვქნა?

კოტე

გვბომბავენ ეს ნაძირლები! გვბომბავენ, სახლებს ცეცხლი უკიდია, ტყეებსაც, ქუჩებში დახოცილები და დაჭრილები ყრიან.

(დაბომბვა გრძელდება, თითქოს სახლს რაღაც ხვდება, ნინო კოტეს შემოეხვევა, ყვირის).

ნინო

მიშველეთ, ბავშვს რა ვუყო, სად წაიყვანო, მამაჩემი, მამაჩემს ხომ არ დავტოვებ
(თვითმფრინავი გადაიფრენს, და სიჩუმე დაისადგურებს ცოტა ხნით).

კოტე

ამაზე საიმედო ადგილას სად უნდა წაიყვანო?

ნინო

მგონი, რაღაც იწვის! კი, ჩემი სახლი იწვის.
(ნინო კიბეებზე აირბენს, კოტეც უკან მიყვება).

პირველი მოქმედების დასასრული.

მეორე მოქმედება

კიბეებზე ჩამოდიან ნინო, კოტე და რუსი ეროვნების (60 წლამდე) ქალბატონი (ტონია), სამივეს სახე და ხელები გამურული აქვთ, ხანძართან ბრძოლის კვალი ატყვიათ. ღონემიხდილები ჩამოსხდებიან სკამებზე, ხმას არც ერთი არ იღებს. მაგიდაზე მდგარ წყლით სავსე გრაფინს ბოლომდე გამოცლიან. ტონია მძინარე ჯარისკაცს მიაშტერდება.

ნინო

აკი წითელ ჯვარს არ ესვრიანო?

კოტე

ეგ მე არ მითქვამს, ეგ შენ თქვი!

ნინო (ტონიას)

დაჭრილია, წუხელ მოიყვანეს.

(ტონია, არაფერს ამბობს. წამოდგება და წიგნების თაროსთან მივა. ნერვიული მოძრაობებით იწყებს წიგნების გადარჩევას, თან გამწარებული რაღაცას ბურტყუნებს).

ტონია

„...“

ნინო

რა ბრძანეთ, ტონია მასწ?

ტონია

ეს მე არ ვბრძანე, ... ,
„...“.

».

- «

...»

- «

,

,

,

»

(ტონია იმ ავტორების წიგნებს, რომელთა ციტატებსაც ამბობდა, ბუხარში შეყრის და ცეცხლის წასაკიდებლად ნავთის ბოთლს დასწვდება, კოტე მივარდება და ხელებს დაუჭერს)

კოტე

ტონია კანსტანტინოვნა, ტონია კანსტანტინოვნა, რას შერებით...
(ნინოც მიეხმარება, ბოთლს წაართმევს)

ტონია

დაწვით! დაწვით! ეს წიგნები და არასოდეს არავის არ წააკითხოთ.

ნინო

დაწყნარდით, დაწყნარდით, ძალიან გთხოვთ. თქვენ ამას როგორ ამბობთ?

ტონია

მძულს, მძულს ეს წიგნებიც, ეს რუსეთიც...

ნინო

ხო, მაგრამ მეორე რუსეთიც ხომ არსებობს.

ტონია:

არ არსებობს, მეორე რუსეთი არ არსებობს, სად არის? კარგი რუსეთი? (კასეტებს დასწვდება) ეს ხომ შენი საყვარელი რეჟისორია? (ხელში უჭირავს კასეტა, ნინოს მიაჩეჩებს) ეს, იცი, ვინ არის? მთავარი იდეოლოგია პუტინის, ამაყია თურმე, რომ რუსეთი ძველ დიდებას იბრუნებს.

ნინო

ხო, ვიცი, ვიცი, მეც მოვისმინე!

ტონია

ყველა მძულს, ჩემი თავი მძულს, რას შევწირე ჩემი ერთადერთი ბიჭი? აფხაზებს? ჩეჩნებს? არა, რუსის ტყვიამ მომიკლა აფხაზეთში. იქნებ ახლა მაინც გავიგოთ, რომ არც აფხაზია და არც ოსი, იქნებ გაიგოს თქვენმა 21-ე საუკუნის ცივილურმა საზოგადოებამ, რომ მეორე რუსეთი არ არსებობს. არ არსებობს კარგი რუსეთი, გესმით, გესმით?! არ არსებობს. რა უფლება აქვთ? რა უფლება აქვთ, რა უფლება აქვთ?

(ტონიას სკამზე დასვამენ, ნინო წყალს დაუსხამს, კასეტა ისევ ხელში უჭირავს, კოტე ბუხრიდან წიგნებს აიღებს და თაროზე შემოდებს)

– ტონია, ტონია ! (ისმის გარედან ხმა)

ნინო

ვინ არის?

ტონია

ჩემი ძმა, ანტოლი, მე მეძებს.

ნინო

მე მეგონა, დაბრუნდა ტიუმენში.

ტონია

არა, ეშინია, გარეთ არ გამოდის. ვერ მოასწრო, იყო რუსეთის საელჩოში, მაგრამ?! ყველამ მოაკითხა თავისიანებს, ებრაელებმა – ებრაელები წაიყვანეს, ამერიკელებმა – ამერიკელები, ინგლისელებმა – ინგლისელები... მარტო რუსეთს არ ენადვლება თავისი მოქალაქეები, ჭირსაც წაუღიათ, სად არის კარგი რუსეთი? მე თუ ქართველი ქმარ-შვილი მყავდა, ანატოლი ხომ ყველა მხრიდან რუსია... კოტე, ადი და უთხარი მაგ საცოდავს, რომ ახლავე ამოვალ. (კოტე კიბეებზე ადის, ტონიაც წამოდგება ჩუმად არის)

ტონია

გიას ბატალიონზე თქვეს, ცოცხალი თითქმის არავინ არ გადარჩენილაო. მაგრამ ტყვეებიც აუყვანიათ და რუსებში ცვლიანო?

ნინო

რაა?

ტონია

მაგის სათქმელად მოვდიოდი თქვენთან. 15 წლის წინ ხომ კოტემ ჩამომისვენა არკადი... ახლა ჩემი ჯერია... იქნებ გადავურჩინო ბიჭი. (ტონია ხელს ჩაიქნევს და კიბეებზე ადის. ნინო დიდხანს დგას ჩუმად, მერე კასეტას გადაამტვრევს, ბუხარში შეაგდებს და აქვითინდება, რეკავს ტელეფონი)

ნინო

.....ხო, სტივენ, ხო, როგორ იმეზავრეთ? ჩამოხვედი? რა გვიშავს, ცოცხლები ვართ... კი, კი. ფანჯრებია ჩამსხვრეული, სახურავს ეკიდა ცეცხლი, მაგრამ მაღე ჩავაქრეთ... გია დაიღუპა... ხო. არა, არა, მე როგორ წამოვალ, სტივ, არა ვერ წამოვალ... არ ვიცი არაფერი, ტელევიზორი გათიშულია, არა, დიდი მადლობა, ნუ მთხოვ, მე და ანანო რომ ვიყოთ მარტო შეიძლებოდა, მაგრამ მამაჩემს რა ვუყო, ვერ დავტოვებ, ვის დავუტოვო? რაა... ვერ წარმომიდგენია მამაჩემი თვითმფრინავში ინვალიდის ეტლით, ეტლს მომიტანენ? ვინ

მომიტანს? რა ვიცი, ვეღარ ვაზროვნებ. სტივ, როდის მოხვალ?
(აფეთქების ხმა ისმის) არ მესმის შენი ხმა, რაა?.. (გაითიშება)
(კიბეებზე კოტე ჩამოდის, ნინო თავს ჩაქინდრავს და ისე ატირდება)

კოტე

გითხრა ტონიამ? (ნინო თავს დაუქნევს) მაგარი ვიღაცაა, არ
გამკვირვებია... ჯობია არ ამოხვიდე ზემოთ... ყველაფერი იწვის –
სახლები, ტყეები, ქუჩები მიცვალებულებით არის სავსე... ჯობდა
საერთოდ არ გათენებულიყო.
(გაისმება ისევ ტელეფონის ხმა.)

ნინო

ხო, სტივენ, გაითიშა, ვიცი ვიცი დიდი მადლობა, ტვინი აღარ
მიმუშავენს, არაფრის გადაწყვეტა არ შემიძლია, რამდენ საათში
გამომივლი? ჰო, კარგი მოდი და... დროებით...

კოტე

შენი მდგმური იყო?

ნინო

ჰო, ჩვენი წაყვანა უნდა.

კოტე

წადი, შენ ჯერ ახალგაზრდა ხარ, წადი, წადი, მამაშენს მე მივხედავ,
მაინც აღარავინ მეყოლება საზრუნავი. ჩემი სახლი...

ნინო

რაა?

კოტე:

ჭურვი დაეცა, ნახევარი ჩამონგრეულია... წადი, წადი, მე მიხედავ
მამაშენს.

ნინო

მამაჩემისთვისაც ჩამოუტანია ინვალიდის ეტლი, სამივე მიყვარათ.

კოტე

მაშინ რაღას ფიქრობ? გუგაც იქ არის. მერე იქნებ ოდესმე რამე
ეშველოს ამ ქვეყანას და ჩამოხვალ.

ნინო

თქვენც ამას მირჩევთ?

კოტე

აბა, ამ ჯოჯოხეთში გინდა დარჩე? წადი, წადი!

ნინო

სამი საათისთვის მოვალო.

კოტე

მეც მოვალ მაგ დროისთვის და გაგაცილებთ, ახლა კი წავედი.

ნინო

სად?

კოტე

დაჭრილების გადაყვანაში უნდა მივეხმარო. ... (გაჩუმდება), ჯერ მიცვალებულების გადმოსვენების უფლებას არ გვაძლევენ, მგონია, რომ სიზმარში ვარ.... მეუფემ დამირეკა.. მიცვალებულებში გია არ არისო...

ნინო

ტელეფონზე ისევ არ პასუხობს.

კოტე

არა.

ნინო

ყველაფერი კარგად იქნება, აი ნახავთ, აუცილებლად გამოჩნდება, აუცილებლად.

(კოტე მიდის. დაბომბვისა და აფეთქების ხმა ისევ ისმის.)

(ნინო გადის მეორე ოთახში, გამოაქვს დიდი ჩანთები და კარადიდან იწყებს რაღაცის გადმოყრას და ჩანთებში ჩაყრას, დათოს ეღვიძება.)

დათო

აუ, უკაცრავად, დიდხანს მეძინა?

ნინო

არა უშავს, ფეხი გტკივა?

დათო

არა, რა ხდება, ჩემი ბიჭები არ მოსულან? ხო არ გამოსირდნენ ეგენი, ესეც გამეთიშა, დასატენია. პირს დავიბან, შეიძლება?

ნინო

კი, კი, რა თქმა უნდა, იქით. კი, გამომართვი.

(მისცემს პირსახოცს, დათო კოჭლობით მიდის, ნინო ტელევიზორს ჩართავს)

ჟურნალისტი:

თქვენ კადრში ხედავთ, გორის ცენტრს. პოლიციამ დააკავა ეჭვმიტანილი, რომელმაც სტალინის ძეგლის ასაფეთქებლად თვითნაკეთი ბომბი ისროლა. საბედნიეროდ, ბომბი არ აფეთქდა, მაგრამ დაკავებულს გაჩხრეკისას აღმოაჩნდა, ის ტაბელური იარაღი, რომლიდან გასროლილმა ტყვიამაც სტალინს მარცხენა ნესტო დაუზიანა. ხალხი მოითხოვს ეჭვმიტანილის ლინჩის წესით გასამართლებას. (კადრში ჩანს პიკასო, რომელიც სამართალდამცავებს გაკავებული მიყავთ, ის მთვრალია, უშვერი სიტყვებით ილანძღება და სამართალდამცავებს უძალიანდება.

ნინო

კიბეებზე ჩამოირბენს ხანშესული წვეროსანი, ინტელექტუალური გარეგნობის კაცი.) ბატონო ერლომ, თქვენ აქ როგორ მოხვდით?

ერლომი

მტრის ბანაკში ვიყავი დასაზვერად.
(გაიცინებს)

ნინო

კი მაგრამ?!

ერლომი

ტელევიზორი რატომ არა გაქვს ჩართული?

ნინო

ჩაირთო?

ერლომი

მიდი, შენ მოამზადე ყველაფერი, როგორ არის?

ნინო

როგორც იყო.

ერლომი

ერთარდერთი ძმაკაცი დამრჩა ამქვეყნად და იმასაც ფეხებზე ჰკივია, რაც აქ ხდება. (იცინის.)

(ეკრანზე გამოჩნდება დაბომბილი გორი. რუსი ჯარისკაცი, რომელიც ქართველი ჯარისკაცების კარგი პირობებით არის დაბოღმილი, ქართველი ჯარისკაცის ნაქონ ბათინკებს იცვამს. (დოკუმენტური მასალა)

ერლომი

(სიცილს იწყებს)

ამდენი დიდი თუ პატარა ომი მინახავს და პირველად ვნახე, რომ დამპყრობელს დაპყრობილის ჩექმა აცვია.

ნინო

რა კარგია, რომ მოხვედით, თორემ ისე ვიყავი... რამეს მოგიტანთ.

ერლომი

მოიტანე, მოიტანე, დასალევიც მოაყოლე რამე თუ გაქვს.

(შემოდის დათო, ერლომი ფეხზე წამოდგება და სათვალით კარგად დააცქერდება)

დათო

გამარჯობა.

ნინო

ეს ჩვენი სტუმარია.

ერლომი

უცებ გუგა მეგონა.

ნინო

ხო, ისე რაღაცით მართლა ჰგავს.

ერლომი

(ხელს ჩამოართმევს).

დაბრძანდით.

დათო

გმადლობთ... დათო.

(ნინოს საჭმელი და სასმელი შემოაქვს)

თქვენი მეუღლე წავიდა?

ერლომი

რაა?

ნინო

არა, ის ჩემი მეზობელია. ჩემი მეუღლე არ არის. კოტეზე ამბობს.

ერლომი

იბრძოდი, ბიჭო?

დათო

ვიბრძოდი, თუ ამას ბრძოლა ქვია.
(ტელევიზორში ჩანს ჩანგლების მოპარვის სცენა, უნიტაზები,
ლეიბები რომ მიაქვთ რუსებს და ა.შ. დოკუმენტური კადრები).

ერლომი

შენ კიდევ ამათ გინდა ომი მოუგო? ვერ მოუგებ, ვერ ხედავ, რა
მაგრები არიან.

(დათო ცოტა დაბნეულია, ბოლომდე ვერ ხვდება, ერლომი ხუმრობს
თუ მართლა ამბობს).

ნინო

დათო, ბატონო ერლომი მამაჩემის ბავშვობის მეგობარია, ცნობილი
მწერალი.

ერლომი

ცნობილი არა ისა, ცნობილი რომ ვიყო, ეს ბიჭიც მიცნობდა არა?
აბა ჩამოასხი თითო.

ნინო

რა ხდება, ბატონო ერლომ, იქნებ თქვენ მაინც გამარკვითო?

ერლომი

მეე? მე რა ვიცი, ეგ მამაშენს ჰკითხე, ყველა ომში ის არის
ნამყოფი.

რუსებს ომს როგორ მოუგებ? დედამიწაზე არ არის ერი, რომელიც
ამათ მოუგებს. ამათმა თავიანთი მეფე მოკლეს თავისი პატარა
შვილებით და დღემდე მის მკვლელს აგერ უკვე საუკუნეა საზეიმო
წრეს უვლიან.

ნინო

ლენინზე ამბობთ?

ერლომი

ხო, აბა სხვა რამე ხდება მავზოლუუმში. მიწამაც კი არ მიიღო,
ისეთი ცოდვილია.

დათო

მერე რატომ იმათ არ სჯის ღმერთი?

ერლომი

აბა, ვის სჯის? ჩადით ერთი რუსეთში, ნახეთ რა ხდება, გაცდები თუ
არა დიდ ქალაქებს, ფეხზე დამდგარ ადამიანს ვერ იპოვი, ყველა
გალეშილი ყრია ძირს. მეტი სასჯელი რა გინდა, ადამიანების სახე
დაკარდეს. კაცები, როგორც წესი, გენეტიკურად ღოთები არიან,

ქალები? არც ქალებს აკლიათ ეს საქმე და მეორე, რითაც არიან ცნობილი რუსი ქალები, ჩემზე უკეთ იცით თქვენ. ვის როგორი ტავარნი ვიდი აქვს, იმის მიხედვით იყიდებიან, თუ თავის ქვეყანაში და თუ საზღვარგარეთ. ესენი, აბორტს გადარჩენილი შთამომავლობა, არასასურველი შვილები, რომლებიც მშობლებმა არ ისურვეს, ბებიები და ბაბუები არ ჰყავთ, მშობლიურ სითბოს და სიყვარულს მოკლებული ხალხი! მოკლებული არასწორი სიტყვაა, არ იციან, რა არის სიყვარული, მეგობრობა, სამშობლო. ასეთ დროს კი მზრუნველი მთავრობა ასეთებს ცოცხით მოხვეტავს, აჭმევს, ჩააცმევს და ეტყვის, რომ ისინი უყვარს და მათაც ეს სიყვარული ჰგონიათ, იმიტომ, რომ სხვა სიყვარული არ იციან. იმიტომ მოსწონს ეს ჩექმა, რომ უკეთესი არ ჰქონია, იმიტომ მოსწონს ის საწოლი, რომ უკეთესზე არ სძინებია, არც უნიტაზი უნახავს ახლოდან. ახლა ეტყვიან, რომ ეს ყველაფერი იმიტომ არა აქვს, რომ მტერმა წაართვა, მტერი კი ბევრია, ჩვენ, ჩენები, მალე ინგუშები გამოჩნდებიან, მთელი ევროპა და რაც მთავარია- ამერიკა. ვისი გჯერა შენ ყველაზე მეტად, დათო?

დათო

რა პონტში მეკითხები?

ერლომი

აი მაგ პონტში.

დათო

რა ვიცი მე? დედაჩემის, ჩემი ძმების, ბაბუაჩემის, ძმაკაცების.

ერლომი

გჯერა ხომ, ჰოდა, რა გინდათ მაგ საცოდავებისგან ეს ყველაფერი, რაც შენ ჩამოთვალე, მაგისტვის „ველიკაია რასია“, და თუ ამაში შეეცილები, არ დაგზოგავს. „მაწ რასია“ კი თავის შვილებს არ ითვლის, იმიტომ რომ ისინი უთვალავი ჰყავს, ამაშია საქმე. (ნინო მთელი ამ ხნის განმავლობაში ჩანთებში რაღაცებს ალაგებს).

დათო

ეგრე გამოდის, რომ ესენი ჩვენზე ცუდად ყოფილან.

ერლომი

ეჭვი არ შეგეპაროთ; ავადმყოფების შთამომავლობა! რას ელოდით ამათგან, საკუთარი ბავშვები არ დაინდეს ბესლანში, თეატრში ამდენი ხალხი ჩახოცეს, საცხოვრებელი კორპუსი ააფეთქეს, რომ ტერორისტებისთვის დაებრალეებინათ. რამეს ცვლიან? 21 წელი, 37, 56, 9 აპრილი, აფხაზეთის ომი. რამე შეიცვალა მათ აზროვნებაში ან საქციელში? რას ელოდით?

ნინო

გამოკითხვა ჩაუტარებიათ რუსეთში, ყველა დროის პოპულარული პოლიტიკოსი ვინ აღმოჩნდა, თუ მიხვდებით?

ერლომი

სტალინი იქნებოდა.

ნინო

მართალია, როგორ მიხვდით?

ერლომი

აბა რა. მაგას რა მიხვედრა უნდა.

ნინო

მერე არ იციან, რომ ბელადი გორშია დაბადებული? რატომ გვბომბავენ?

ერლომი

მაგიტომაც გვბომბავენ.

დათო

მაგიტომ, რატომ?

ერლომი

რა ვიცი, ისე ვამბობ, მართლა კი არ ვიცი ყველაფერი. რუსისგან ნუ გიკვირთ ის, რაც ხდება, ეს მისი წესია, სხვას ნურაფერს ელით, ხალხო, გაიგეთ!

ნინო

თუ ასეა და ეს ომი გარდაუვალი იყო, გამოგვეყვანა ეს ჩვენი მოსახლეობა, ხომ ვხედავდით, რომ იმათ ერთი თვით ადრე დაიწვეს მზადება, რატომ ჩავიგდეთ ამ დღეში თავი?

ერლომი

ეჰ... (ხელს ჩაიქნევს) – შენ გაგიმარჯოს, აბა მაგრად იყავი და მშვიდობას გაუმარჯოს.

(ერლომი არაყს გადაკრავს). იცი, სად ხარ ახლა? ეს სტალინის საყვარელი სარდაფია, ჰა. ჰა, ჰა...

დათო

რა ბრძანეთ?

ერლომი

ამ ადგილს ყველა სტალინის სარდაფს ეძახოდა გორში.

დათო

აქ ცხოვრობდა სტალინი?

ნინო

ხო, ასე ამბობდნენ, მანამ, სანამ ბაბუაჩემი იყიდდა თურმე ამ სახლს.

ერლომი

გაჩერდი, კაცო, რა სტალინი, რის ბაბუა, აქ იყვნენ ხოლმე შემძვრალები შენი ძმა და მთელი უბნის ბიჭები, სულ რაღაცას თხრიდნენ. შტაბი გვაქვსო. მამაშენი კიდევ სულ შეწუხებული იყო, საძირკველს გამოუთხრიან ამ სახლსო, არადა, ვერც ყრიდა იქიდან. ეს მე მოვიგონე, ვითომ ადრე ეს სარდაფი სტალინის იყო და ფრთხილად იყვით მეთქი.

ნინო

თქვენ მოიგონეთ? კი მაგრამ ეს როგორ?

ერლომი

მე მოვიგონე, მე დავარქვი ამას სატალინის სანუკვარი სარდაფი... თუ არ გჯერა კითხე მამაშენს

ნინო

მამაჩემს როგორ ვკითხო?

ერლომი

იცვი, როგორც უნდა კითო, თუ ხო-ს თქმა უნდა, ხელზე მოგიჭერს

ნინო

გაა, საოცრებაა, არადა, სკოლიდან ერთი-ორჯერ ექსკურსიაზეც მოიყვანეს ბავშვები.

ერლომი

კი, ბატონო, მასე იყო, მარა ეგ რომ მეთქვა, მაშინ რა მოვიგონე, დღეს შეიძლება აქ აღარც ვმჯდარიყავი.

ასე ვაშინებდით, ვინც აქ შემოძვრებოდა, ჩქარა, თორემ სტალინი გაიგებს, რომ მის სანუკვარ სარდაფში შეძვერი და დედას გიტირებს – მეთქი. კი გაჭრა ამ ტყუილმა, ამის მერე ფეხი აღარ ჩამოუდგიათ ბიჭებს, ზემოთ ამოვიდნენ ჰაერზე და დაიწყეს ფეხბურთის, კალათბურთის თამაში და რა ვიცვი, კიდევ რაა.

ნინო

კაი რაა, არადა..

ერლომი

აბა გაგვიმარჯოს, დავალეგინოთ ამ ბიჭს.

დათო

გაგვიმარჯოთ! დიდი მადლობა ყველაფრისთვის.

ნინო

რას ამბობ, შვილო, რისი მადლობა.

ერლომი

დიდხანს ვეღარ იარსებებს ეს ქვეყანა, ის თანდათან კარგავს სიცოცხლის უნარს და ღპება, ვერ გრძნობთ, რომ ამ სუნმა უკვე მთელი კაცობრიობა შეაწუხა.

ნინო

ხო, მაგრამ ჩვენ ყოველთვის რატომ ვიჭყლიტებით პირველები.

ერლომი

იმიტომ რომ ჩვენ სულ პირველობის პრეტენზია გვაქვს, რა, არ არის ასე? მატრაკვეცა ერი ვართ.

დათო

რადაცაში კი თქვენთან ვარ, მაგრამ რადაცეებში...

ერლომი

არა, შენ შემოგვევლე, ჩემი დათანხმება რა საჭიროა, მე თვითონ არ მემახსოვრება ხვალ, დღეს რა ვთქვი, ჩემნაირებს ახლა არც აზრს ეკითხება ვინმე და...

დათო

არა, მასე ნუ გაიგებთ, უბრალოდ, ერთი რადაცა მინდა იცოდეთ, რომ ის ბიჭები, ვინც იქ ჩაიხოცნენ, ნამდვილი ვაჟკაცები იყვნენ და ნამდვილი გმირები.

ერლომი

იმათზე, ღმერთმა დამიფაროს, რომ სხვას ვფიქრობდე, ისეთები მეც მყავდა და ყველა სხვადასხვა ომში შემომეცალა. მოიცა ერთი ჩამოვასხა, ისინი ყველანი ზეციურ საქართველოში არიან, ზოგი 56-ში, ზოგიც მერე. იცი რა, ჩემო დათო, ეს რაც ხდება, რა თქმა უნდა, ტრაგედიაა, მაგრამ, როგორ აგისხნა, იქნებ საჩუქარია ჩვენი ცოდვების გამოსასყიდად. უწმინდესმა თქვა ერთხელ – „იქ უფრო დიდი საქართველოა“ და მართლია, იმ დიდ ადამიანებს გაუმარჯოს, დიდ საქართველოს რომ შეუერთდნენ, (გადაკრავს).

დათო

გაუმარჯოს.
(გადაკრავს).

ერლომი

ნინო, შენ მოამზადე ჩემი ინსტრუმენტები?

ნინო

ჯერ რა გეჩქარებათ?

ერლომი

იქნებ ტყვედ აგვიყვანონ და მერე ასეთი ღამაში ბიჭი
წვერგაუპარსავი უნდა ჩავაბაროთ რუსებს. უკვე ვეღარ მცნობს
(დათოს). მაგრამ, სანამ მე ვცნობ, ჩემს მოვალეობას კვირაში
ერთხელ ვასრულებ. შემდეგ კვირასაც მოვალ. წვერი უნდა
გავპარსო, ხველების ხმა ხომ გესმის? მთელი ცხოვრება ერთად
მოვდივართ, საბავშვო ბაღიდან.

ნინო

კი, თუ დაგხვდით. სტივენს მიყვავართ თავისთან.

ერლომი

კარგი ერთი, მართლა ამბობ?

ნინო

ჰო, ინვალიდის ეტლს მოგვიტანენ მალე და ამ საღამოს უნდა
გავფრინდეთ.

ერლომი

მე არ შეიძლება წამიყვანოთ? (ნინო იცინის). უთხარით რა ჰქვია
იმას? სტილისტი. ჰო, მამაჩემის პირადი სტილისტია-თქო.

ნინო

მე მეგონა მეტყოდით, სად მიდიხარო?

ერლომი

რატომ უნდა გითხრა, თავის საქმე ყველამ თავად უნდა
გადაწყვიტოს.

დათო

სად მიბრძანდებით?

ნინო

ბრიტანეთში გვეპატიჟება მეგობარი.

დათო

(დათო წამოდგება) მე წავედი, თორემ... (ტელევიზორი ისევ
ჩაირთვება, ჩანს ხალხით გადატყედილი, რუსთაველის გამზირი,
აჟიტირებული სახეები, ისმის მუსიკა, სცენაზე მომღერლები
საგანგებოდ დაწერილ სიმღერას ასრულებენ, პარალელურად კი
სარდაფში ისმის დაბომბვის ხმები. კადრში ჩანს ჟურნალისტი

რომელიც დადის და აჟიტირებული მომიტინგეებისაგან ინტერვიუებს იღებს (დოკუმენტური მასალა).

ჟურნალისტი

ახლა კი მოვუსმინოთ ცნობილ მწერალს, რომელიც გახლავთ ავტორი დღეს მთელ მსოფლიოში ცნობილი ფრაზისა „სტოპ რაშა“. როდის მოგივიდათ ეს იდეა... (მწერალი სერიოზული სახით ყვება თავის იდეაზე)

ერლომი (ისევ იცინის, ბჟირდება).

ერთი ასეთი ფრაზა რომ მომეგონებინა, ხომ მიცნობდა ეს ბიჭი, (ნინოს) შენ კიდევ ატყუებ აქ რაღაცას: „ცნობილი მწერალი, ცნობილი მწერალი“.

დათო

წავედი, თორემ დავაგიწყდი, მგონი, ჩემებს, დიდი მადლობა, კარგად ბრძანდებოდეთ.

ერლომი

წახვედი? აბა, შენ იცი.

ნინო

ხომ გვინახულებ, როცა ყველაფერი დამთავრდება?

დათო

აუცილებლად, იმ კაცსაც, დიდი მადლობა გადაეცით ჩემგან.

ნინო

მე გაგაცილებ, ბატონო ერლომ, ერთი წუთით ავალ (დათო და ნინო კიბეებზე აღიან. ერლომი მარტო რჩება ტელევიზორთან, ცნობილი სახეების პატრიოტული მოწოდებები... გორის შემზარავი კადრები... თბილისში ჩამოსული მსოფლიოს ცნობილი პოლიტიკოსები... ლტოლვილები... რუსი სამხედროების ბლოკოსტები. აგრესია... ცეცხლში გახვეული ტყეები... და ა. შ.)

– შეიძლება? (ისმის ზემოდან ხმა, ერლომი წამოდგება, კიბეებზე ჟურნალისტი გოგო და ოპერატორი ბიჭი ჩამოდიან)

ჟურნალისტი

აი, ჩვენ კიდევ ერთი ოჯახი აღმოვაჩინეთ გორში, რომელიც დაბომბვას უვნებელი გადაურჩა, თუ შეიძლება, მოგვიყევით, როგორი იყო, ეს დამე?

ერლომი

მე, არაფერ შუაში არა ვარ, ახლა მოვედი, ჩემი მეგობრისთვის წვერი უნდა გამეპარსა.

ჟურნალისტი

აღბათ, მაყურებლისთვის გასაგებია, რომ წუხანდელი საშინელი ღამის შემდეგ, რაც გორში მტრის პირისპირ დარჩენილმა მოსახლეობამ გადაიტანა, არაადეკვატური იყოს ადამიანი. თქვენ ახლა კადრში ხედავთ მოხუც მამაკაცს, რომელიც მარტო აღმოვაჩინეთ სარდაფში. გამომართვით, (შეაჩეხებს ხელში ვერცხლისფერ ყუთს) მაგრამ ის მარტო არ არის, დღეს ჩვენ გვერდით არის მთელი მსოფლიო. (ერლომს) თქვით, რომ დიდი მადლობელი ხართ ყველასი, ვინც ასეთ მძიმე წუთებში არ მიგატოვათ.

ერლომი

დიდი მადლობა, მაგრამ მე აქ არაფერ შუაში არა ვარ.

ჟურნალისტი

ხედავთ, ისინი ვერ გატეხა ომმა, გვითხარით რამე.

ერლომი

მე, რა უნდა გითხრათ?

ჟურნალისტი

მოუწოდეთ ხალხს, რომ დღეს ყველანი დავდგეთ ერთად, ხელი-ხელს ჩავჭიდოთ და დავანახოთ მტერს, რომ არ გვეშინია.

ერლომი

მე მოვუწოდო? მე ვის უნდა მოვუწოდო?

ჟურნალისტი

ჰო, თქვით, რომ არ გეშინიათ მაგათი!

ერლომი

არც მაგათი მეშინია და არც არავისი, მაგრამ მე რა შუაში ვარ?

ოპერატორი

გსიო, მორჩა, წავედით „არ მეშინია“ – საკაიფოდ თქვა, ამას ჩავსვამთ.

ჟურნალისტი

კარგი, წავედით. (მიდიან)
(კიბეებზე ჩამოდის ნინო).

ნინო

ბატონო ერლომ, თუ შეიძლება, მომეხმარეთ, ეტლი მოიტანეს მამაჩემისთვის.

ერლომი

ეტლი? კი მაგრამ, არ გავპარსო?

(ერლომი ადის მაღლა. ტელევიზორში ჩანს გორი. შემართული მოსახლეობა და მათ შორის ერლომიც ტექსტით: „ – არავისი არ მეშინია” (ხელში ჰუმანიტარული დახმარებით).

(ნინო და ერლომი კიბეებზე ინვალიდის ეტლს ჩამოიტანენ და იატაკზე გააგორებენ, ერლომი ჩაჯდება, და გაატარებს).

ერლომი

ერთი ასეთი ჩემთვისაც რომ ჩამოიტანონ, არ შეიძლება?

ნინო

ღმერთმა ნუ დაგაჭირვოთ, რას ამბობთ.

ერლომი

რო არ მჭირდება, მაშინ არის კარგი, თორემ... კარგი, მივხედავ ახლა ჩემს ძმაკაცს, ასე გაბურძენილს ხომ არ გაუშვებ ევროპაში.

ნინო

კარგი, მაშინ მეც მოვემზადები, რამეში ხომ არ გჭირდებით, ბატონო ერლომ?

ერლომი

არა, ბატონო, დაგვანებეთ, თუ შეიძლება, თავი.

(ერლომი ვახტანგის საძინებელში შედის, ნინო – ანანოსთან, კიბეებზე ახალგაზრდა, ბიჭი ჩამოდის და შუა ოთახში ჩერდება, ნინო ოთახიდან ფრთხილად გადმოდგამს ორ დიდ ჩანთას, საძინებლის კარს ჩუმად მოხურავს, ჩანთებს ხელს წამოაგლებს და ადგილზე გაშეშდება).

ნინო

გუბა?

გუბა

დეე! (შემოეხვევა გუბა დედამისს, ნინო ქანდაკებასავით დგას, ჩანთებსაც კი არ გაუშვებს ხელიდან) დე, რა იყო, არ გაგიხარდა ჩემი დანახვა, რა გჭირს?

ნინო

როგორ ჩამოხვედი, აკი ფრენა არ არისო?

გუბა
სპეცრეისით. როგორა ხართ, დე. ანანოს სძინავს?

ნინო
მერე რატომ? რატომ ჩამოფრინდი? ვერ ხედავ, რომ ჩვენ მივდივართ.

გუბა
იცო, მითხრა სტივენმა? კარგი რა, შენ რა მართლა აპირებ წასვლას?

ნინო
რა, არ უნდა წავიდეთ? არ იცი, რა ხდება? ვერ ნახე?

გუბა
ვნახე, ყველაფერი ვნახე.

ნინო
ჰოდა, წავალთ, ყველანი ერთად, დღესვე, 2 საათში, მე, შენ, ანანო და ბაბუა.

გუბა
სად დედა, სად?

ნინო
სად და სტივენთან, ჯერჯერობით, სტივენთან, მერე ვნახოთ. შენ სწავლას გააგრძელებ, ანანო სკოლაში შევა, სტივენმა მითხრა, რომ ბაბუას იქ უკეთ მოუვლიან, მეც...

გუბა
დედა, თქვენ თუ გინდათ, წადით, მე ...

ნინო
რას ნიშნავს, მე? რას ნიშნავს, მე? ჩვენ წავიდეთ და შენ აქ დაგტოვოთ, ვისთან დაგტოვო, გუბა?

გუბა
დედა, მე პატარა ბიჭი აღარა ვარ.

ნინო
არა, ვერსად ვერ დაგტოვებ, რას მეუბნები, გუბა, არა, წამოხვალ, შენც ჩვენთან ერთად წამოხვალ.

გუბა
დედა, კარგი, გეყოფა!

ნინო
(იწყებს ტირილს) იცი, გია დაიღუპა.....

გუბა
ვიცი, ძია კოტე ვნახე!

ნინო
ჰოდა, მერე რა გინდა? შემდეგი გინდა რომ იყო? შენ გგონია, რომ ყველაფერი დამთავრდა? არა, გუბა! ჯერ ყველაფერი წინ არის, შენ არ იცი, აქ რა ხდება, შენ ამას ვერ წარმოიდგენ, ჯერ ამას ვერც გაიგებ, იმიტომ, რომ იქიდან ეს ყველაფერი სულ სხვანაირად ჩანს.

გუბა
არა, დედა, იქიდანაც ჩანს ყველაფერი!

ნინო
მერე, სად არიან, თუ მასეა, ეს გვიშველის ახლა? (წამოავლებს ხელს ვერცხლისფერ ჰუმანიტარულ ყუთს) და შენ გჯერა, რომ..

გუბა
დედა, მე ჩამოვედი და არსად წასვლას არ ვაპირებ.

ნინო
გუბა....

გუბა
გამოვიცვლი, შეიძლება?

ნინო
კარგი, მიდი და მერე ვილაპარაკოთ. (გუბა თავის ზურგჩანთას აიღებს და აბაზანისკენ გავა, ნინო უაზროდ მისჩერებია ტელევიზორს. იქ უახლეს მოვლენებს აჩვენებენ... რუსების ძალადობა და ა.შ.,

კადრში ისევ გორის ცენტრი ჩანს და სტალინის ძეგლი. და სი-ენ-ენის რეპორტაჟი, რომელსაც მიყვება ქართული თარგმანი. ქალაქში, რომელშიც დაიბადა და ბავშვობის წლები გაატარა სტალინმა, გამოჩნდა ადგილობრივი მკვიდრი, რომელმაც გაბედა და პროტესტი გამოხატა და დაუპირისპირდა ამ მონსტრს, ეს კი იმის ნიშანია, რომ ეს საზოგადოება დიდ ნაბიჯებს დგამს ევროკავშირში შესასვლელად. პროფესიით მხატვარი ტარიელ ალავიძე, მეტსახელად პიკასო დღეს მთელი მსოფლიოს ყურადღების ცენტრშია და ინტერნეტის ყველა გვერდი ამ ინფორმაციით იწყება.

(ცოტა ხანში ოთახში სამხედრო ფორმაში გამოწყობილი გუგა შემოდის.

ნინო

ეს რა არის?

გუგა

ფორმაა. არ მიხდება?

ნინო

არა, გუგა, გემუდარები, გუგა, ჩემი გულისთვის, ანანოს გულისთვის, ბაბუს რომ შეეძლოს, ისიც ამას გეტყვოდა, ნუ დამღუპავ, გუგა! (ტირის, ხმაურზე ოთახიდან გამოდის ერლომი).

ერლომი

რა ხდება? ვინ მოვიდა? ვაა, გუგა, შენი ჭირიმე!
(გადაეხვევიან ერთმანეთს)

ნინო

(ჩაუვარდება ერლომს მუხლებში)
თქვენ მაინც უთხარით, გემუდარებით, თავს მოვიკლავ.

ერლომი

რა ბიჭი დამდგარა, ნახე, რა ვაჟკაცია.

გუგა

დედა, გეყოფა!

ნინო

ამისთვის ვაკეთებდი ყველაფერს, რომ ეს აქაურობისთვის ამეცილებინა! (ზემოდან გაისმის კოტეს ხმა)

კოტე

გუგა, მანდა ხარ?

გუგა

ხო, აქ ვარ, ძია კოტე. (ნინოს) ახლა მაინც გაჩერდი, სირცხვილია. (ნინო წამოდგება, კოტე კიბეებზე ჩამოდის, ნინო კოტეს გადაეხვევა და აქვითინდება).

ნინო

რა მეშველება...

კოტე
მეც ბევრი ველაპარაკე, მაგრამ...

ერლომი
კაცია და თავისი საქმე თვითონ უნდა გადაწყვიტოს.

გუგა (კოტეს)
ტონია მასწ.-ი იქ არის ისევ?

კოტე
მამაოს მანქანაში ჩასხდნენ და აღარ გადმოდიან.

ერლომი
რატომ? რა ხდება? მეც გამაგებინეთ!

კოტე
ცოცხალ ტყვეებში თუ არ გავიცვლებით, გარდაცვლილებზე მაინც გაგვცვალებთ მე და ჩემი ძმაო.

ერლომი
ძმა? რომელი ძმა?

კოტე
რუსეთიდან ჰყავდა სტუმრად და აქ ჩარჩა. ძმას დიდად ვერ ვატყობ სურვილს, მაგრამ ტონიას ვინ რას გაუბედავს. (ყველას გაეცინება).

ერლომი
ესე იგი რჩები?

გუგა
ახლა ძია კოტეს მივყვები.

ნინო
მერე?

გუგა
მერე თბილისში მივდივარ, ცოცხალ ჯაჭვში უნდა ჩავდგე. თქვენც ხომ არ წამოხვალთ, ბატონო ერლომ? კარგი იქნებოდა, მაინც ყველა გიცნობთ?

ერლომი
მეე? არ დაიჯერო, თქვენს მეტი კაცი არ მიცნობს.

კოტე
კარგი, არ გინდათ ახლა.

ერლომი
ჯერ იქ წამოვალ, თქვენთან ერთად. მიცვალებულების
გადმოსასვენებლად.

ნინო
შეგიშვებენ?

კოტე
პატრიარქს მივყვებით.

ნინო
მე რა ვქნა?

ერლომი
დარჩი და მიხედუ მამაშენს. ისე იმ კაცს ჰკითხა ვინმემ? იქნებ არც
იმას უნდოდა წასვლა.
ყველანი ადიან, რჩება ნინო, დაბნეული ერთ ადგილას დგას, კოტე
ჩამოირბეს.

ნინო
რა იყო?

კოტე
რადაცის თქმა მინდოდა, მაგრამ, მგონი, ახლა არ არის მაგის დრო.

ნინო
ჰოდა, შენც მაშინ თქვი როცა დრო იქნება.

კოტე
მეშინია, მერე გვიან, არ იყოს.
ნინო
შიში, რამდენ რამეს აფუჭებს ეს გრძნობა.

კოტე
კარგი, წავედი.

ნინო
მე გეტყვი, მაშინ რადაცას.

კოტე
მითხარი.

ნინო
გადმოდი ჩვენთან.

თქვენთან?
 კოტე
 ნინო
 ხო, ხედავ, მე არ მეშინია?!
 კოტე
 რა სტატუსით?
 ნინო
 არ ვიცი, სტატუსები ყოველთვის არ ამართლებს ცხოვრებაში.
 კოტე
 კარგი, ოღონდ ერთი პირობით, ბატონო კოტე აღარ დამიძახო
 ნინო
 კარგი, კოტე.
 კოტეს ჩაეცინება, ტრიალდება და მიდის.

ნინო ტელევიზორს ჩართავს
 დიქტორის ხმა

ახლა თქვენ კადრში ხედავთ ცოცხალ ჯაჭვს, რომელიც მთელ საქართველოს მოიცავს, მთელი საქართველო გაერთიანდა, მშვიდობის და სიყვარულის სახელით. დედაქალაქის მოედანზე ხალხის ტევა არ არის, აქ არის პრეზიდენტი თავის ოჯახთან ერთად, მთავრობის წარმომადგენლები, უცხოეთიდან ჩამოსული პოლიტიკოსები, ჟურნალისტები, შოუ-ბიზნესის წარმომადგენლები, აქვე არიან ცნობილი პროდიუსერები, რომლებიც რუსეთ-საქართველოს ომზე ჰოლივუდში მხატვრული ფილმის გადაღებას გეგმავენ. (ჩანს დოკუმენტური კადრები).

სცენაზე არიან ესტრადის ვარსკვლავები. და მათ გვერდს უმშვენებს ახალი გმირის მეუღლე – ემზარ გაგნიძის მეუღლე, რომლის ქმარიც ამ უთანასწორო ბრძოლაში უგზო-უკვლოდ დაიკარგა.

თქვენ ახლა კადრში ხედავთ მას, ის არ ტირის, არა, ის დღეს მტრის ჯინაზე ვარსკვლავებთან ერთად იმღერებს, მის ჩაცმულობაზე კი იზრუნა მოდელის სახლმა, „შავლეგოს ცოლის სამოსელი“.

ტაშით შევეგებოთ, მეგობრებო, ტაშით!!!

(ისმის სიმღერა,) და აი ამ წუთისთვის მე მატყობინებენ, რომ ემზარ გაგნიძემ დარეკა, ის ცოცხალია, მას მანქანა გაფუჭებია და სოფელ ბადდადში ჩარჩენილა. ახლა კი კიდევ ერთი ინფორმაცია,

კონცერტის დასრულებამდე, სპეციალური ვერტმფრენით ჩამოაფრენენ ემზარ გაგნიძეს ამ მოედანზე, ტაში, მეგობრებო, ტაში. და აი პირველი ცრემლები მისი მეუღლის თვალებზე.

ჩვენ ვერასოდეს ვერაფერი ვერ მოგვერევა. ეს ის ცრემლია, რომელიც ქართველ ქალს ყოველთვის ამშვენებდა და ალამაზებდა, დიახაც, მშვენიერი ქართველი ქალი, რომლის ჩაცმულობაზეც იზრუნა, შეგახსენებთ, მოდელის სახლმა „შავლეგოს ცოლის სამოსელი“.

არაა, ჩვენ არ გვიწერია გადაშენება, არა და ამას დღეს მთელი მსოფლიო ხედვს, აქვეა ბატონი ტარიელ ალავიძეც, იგივე პიკასო, და დღეს გორელი პიკასო არანაკლებ ცნობილია თავად პაბლო პიკასოზე, ახლა კი სიტყვას გადავცემ ყველასათვის ცნობილ პოეტს, რომელმაც რუსეთ საქართველოს ომზე პოემა დაწერა, ომი დამთავრდა, პოემა კი გრძელდება, გთხოვთ ტელემუწყებლობა ითიშება, ნინო წამოდგება და მამამისთან მიდის და ინვალიდის ეტლთან ჩაიცუცქება.

ნინო

რა ხდება, მამა, გამაგებინე, რა ხდება. არაფერი აღარ მესმის, არაფერი. სად სიმართლეა, სად ტყუილია.. საით წავიდე? ვერაფერი ვერ გავიგე. იქნებ შენ მაინც მაგრძნობინო, მომეცი ხელი (მოკიდებს ხელს ხელზე და მაგრად მოუჭერს, ტირის), როგორც ბავშვობაში, იქნებ ცოტა ხნით მაინც დამიბრუნო ის სიძლიერე, გახსოვს, ზურგზე რომ შემისვამდი, მე კისერზე შემოგხვევდი ხელებს და ასე მივცურავდით ზღვაში, გახსოვს? არასოდეს ერთხელაც კი არ შემშინებია, დედაჩემი კიოდა ნაპირიდან, ნინო, ხელი არ გაუშვა, იმას ეშინოდა, მე კი ერთი წამითაც, არ ვიცოდი, რა იყო შიში, სანამ შენს გვერდით ვიყავი. მამა, გემუდარები, მითხარი რამე, მაგრძნობინე.

შენც ყოფილხარ როდესმე ასე? ხოო, რატომ, მაშინ ისეთი დალაგებული მეჩვენებოდა ეს ქვეყანა, შენც გეშინოდა? ხოო, მართლა? არ მჯერა? არდა, ისე მაგრად მიჭერ ხელს, მამა, მესმის, გავიგე, მაგრამ ერთი სიტყვა მაინც მითხარი
ვახტანგი

ჩათლახები!

ნინო

ოოო, შენ ხო გაატრაკე საქმე ამ შენი „ჩათლახებით!“. კაი, წამოდი, დავიძინო, დაისვენე. (ვახტანგს თავის ინვალიდის ეტლით საძინებელში შეაგორებს).

ტელევიზორი ისევ ირთვება:

ისევ თბილისი, კონცერტი და ცოცხალი ჯაჭვი და ჟურნალისტის ხმა:

ჩვენთვის ცნობილი გახდა, რომ ქალაქ გორში, სადღაც აგრეთვე რომელიღაც სახლში ყოფილა სარდაფი, რომელსაც გორელები სტალინის სანუკვარ სარდაფს ეძახდნენ. და დღეს კაცობრიობა, ბოლოს და ბოლოს ერთხელ და სამუდამოდ უნდა განთავისუფლდეს, სტალინის ძეგლისგანაც და მისი სანუკვარი სარდაფისგანაც.

– „ჩათლახები“ – გაისმება ვახტანგის ხმა. და სიჩუმე ჩამოვარდება.

– დედა! (ისმის საძინებლიდან პატარა გოგოს ხმა).

ნინო

ხო, დედიკო, გაიღვიძე? ახლავე მოვალ! (ნინო ცრემლებს იწმენდს)

ანანო

დე, მარკი და ჰილარი სად არიან?

ნინო

თავიანთ სამშობლოში წავიდნენ.

ანანო

დე, ჩვენც წავიდეთ რა ჩვენს სამშობლოში.

ნინო

ჩვენ ჩვენს სამშობლოში ვართ.

2011წელი.